

Roata

Val

S-a întâmplat demult, nimeni nu știe,
Când prima dată a fost uimită gloata,
Din ginta nu știu cui, o scâfârlie
Descoperi marea minune, roata,

De s-au mirat un secol, două poate,
Privind cum se rotește, cu întrebare,
Deșteptii ce-și dădeau și-atuncea coate:
"La ce-ar putea fi ea folositoare?!" ;

Târziu de tot, când plugul inventară,
Le-a dat prin cap de-au pus-o la cotigă,
La roabă,-apoi la car, apoi la moară,
Având mai lesne pâine, mămligă,

Și-au învărtit-o-n cântec la fântână
Și-n lut olarii străchini toate pline,
Făcând în viața lor doar cu o mână
Mai multe, și mai iute, și mai bine,

Pân-au găsit că-n abur e putere
Și rând pe rând, cetate cu cetate,
Pe drum de fier, urcând prin bariere,
Au cucerit în goană ca pe roate,

Croind apoi, cu osiile-i unse
În aur negru supt și de sub mare,
Cărări de mintea noastră nepătrunse,
Pe Lună chiar făcând-o călătoare,

De am ajuns, ca noi, astăzi, în toate,
Pe munți, pe mări, prin aer sub aripă,
De roți să fim mânați, că-s mici, dințate,
Și-a' lor supuși să fim în orice clipă,

Fără să știm de mai avem vreo țintă,
De coborâm, urcăm, cum unii spun,
Care de-o vreme-ncearcă să ne mintă
Că ne-am afla, de fapt, pe drumul bun.

Valeriu Cercel